

נסיכות וגמדים

מחזה קצר מאת יורם זקס

© כל הזכויות שמורות. יורם זקס 5676446 - 050

(לימור, נסיכה, עומדת על הדשא ומסתכלת קדימה אל האופק, היא מתכופפת לאחד הפרחים מריחה אותו בתענוג, נאנחת וחוזרת להסתכל על האופק. אדם, חוטב עצים, נכנס מצד ימין דרך דלת המראות עם גרזן ומנשא גב, מלא עצים בתוכו, קולט את הנסיכה, מוריד את המנשא מהגב, מניח את הגרזן על הדשא ובוהה בה מוקסם. הוא מתקרב לאט ובזהירות לעבר הנסיכה שממשיכה להסתכל אל האופק)

אדם: שלום.

לימור: שלום.

אדם: סליחה, אפשר לשאול אותך משהו? (פאוזה) את לא במקרה, נסיכה?

לימור: (בחוסר סבלנות) למה אתה רוצה לדעת?

אדם: סתם, לידע כללי.

לימור: (פאוזה) אני נסיכה.

אדם: וואו!

לימור: מה קרה!?

אדם: לא... כלום... פשוט... וואו! נסיכה אמיתית!

לימור: יצא ככה.

אדם: וואו! אני לא מאמין! בחיאתק, נסיכה אמיתית מהאגדות!

לימור: "אגדות"... כן, יצא לי להיות באגדה אחת או שתיים בחיים שלי.

אדם: יו, איזה יופי. אני עמדתי ככה מרחוק והסתכלתי עלייך ואמרתי לעצמי,

בואינה, בן אדם, זאת נסיכה! אבל לא הייתי בטוח במאה אחוז, כי כבר

יצא לי כמה פעמים לטעות בעניינים האלה. מרחוק אתה חושב נסיכה ואז

אתה מתקרב ורואה בקושי בת איכר, אבל את... אין מה להגיד, את אחושלוקי נסיכה.

לימור: כל אחד הוא מה שהוא.

אדם: כן, אבל את נסיכה!

לימור: בסדר, נסיכה, נסיכה! זה חתיכת כאב ראש לא קטן להיות נסיכה.

אדם: מה זאת אומרת?

לימור: מה אתה חושב שכל הזמן בא לי ללכת לנשפים, ריקודים, מסיבות? לצוד ארנבים!

אדם: ארנבים?

לימור: כן, ארנבים. זה נראה לך כיף? אני אוהבת ארנבים, הם כאלה חמודים. הדבר האחרון

שאני רוצה זה לצוד אותם. למה לא לגדל אותם, לתת להם גזר לאכול, למה לצוד!?

אבל את נסיכה ואת לא יכולה לעשות מה שאת רוצה. את צריכה לעשות רק

מה שמצפים ממך לעשות... לחייך לכולם... להיות מתוקה... לעשות פן כל שעה,

פדיקור, מניקור, לדפוק הופעות, שמלות ערב עם מחשופים מטורפים, עקבי סיכה.

ומה אם בא לי סתם לבוא עם טי שירט וכפכפים... לא, אוי ואבוי, זה יהיה אסון!

מה יגידו! אוי, אוי, אוי... מה יהיה? בטח ידברו על זה בכל היער... זה לא מכובד...

ואני דווקא מאוד אוהבת ארנבים, אז למה שאני בכלל ארצה לצוד אותם!?

אדם : אני לא ידעתי.

לימור : מה לא ידעת?

אדם : מה שאת אמרת. את זה בכלל לא ידעתי.

לימור : מה לעשות? אנשים חושבים שבגלל שאת נסיכה הכל סבבה, הכל זוהר, נוצץ,

מסיבות, ריקודים, את מצטלמת פעם עם הנסיך הזה ופעם עם הנסיך הזה,

אבל זה רק מצטייר ככה במדיה ותאמין לי שהקשר בין זה ובין החיים בת'חלס

הוא במקרה הטוב, מקרי מאוד. חשבת פעם שאולי גם אני רוצה קצת פרטיות,

להיות מסוגלת ללכת ביער בלי שאף אחד יציק לי כל רגע. לעמוד ככה סתם מתחת

לאיזה עץ ביום שמש חמים, להריח פרח ולהסתכל על האופק בלי שתמיד ייגש מישהו,

יסתיר הכל, ידחוף את עצמו פנימה ויגיד: "סליחה, אפשר לשאול אותך משהו?

את לא במקרה נסיכה?" כן! אז אני במקרה נסיכה! ביג דיל! פאק אט! סו וואט?

אז אני נסיכה. מה כבר ביקשתי טיפה שקט ושלווה, אז אני נסיכה, אז מה?! תנו לי לחיות

את החיים שלי ברגוע, בפשוט.

אדם : אוי, אני באמת לא יודע מה להגיד. אני פתאום קולט שהייתי ממש, אבל ממש לא בסדר.

אני כל-כך מצטער. מי אני בכלל שאני בא אליך עם השטויות שלי ככה באמצע היער

ומתחיל לשאול שאלות. נסיכתי, אנא סילחי לי ושיהיה לך יום נעים.

(אדם פונה ללכת ולאחר כמה צעדים לימור עוצרת אותו)

לימור : הלו? יו הו!

אדם : מה? קראת לי?

לימור : לאן זה?

אדם : להמשיך לעבוד.

לימור : אה...

אדם : למה?

לימור : סתם, לא יודעת... כבר הפרעת אז...

אדם : אז מה?

לימור : "אז מה"?! אז גם דפקת לי את השלווה וגם עכשיו אתה הולך?

אדם : פשוט א...

לימור : לא! זה לא פשוט! אם כבר באת והיצקת והיטרדת, תישאר.

אדם : אה... טוב.

(אדם מניח חזרה את הגרזן, מציץ בהשתקפות שלו בדלת המראות מסדר את השיער וחוזר ונעמד

ליד הנסיכה. הם עומדים זה לצד זה ומסתכלים אל האופק, לא יודעים מה להגיד. שתיקה)

לימור : (פאוזה) אז מה... אז מה אתה עושה בחיים?

אדם : אני... אני חוטב עצים.

לימור : וואלה?

אדם : כן, את יודעת, מישהו צריך לעשות את זה. (מנסה להתבדח בגמלוניות)

"העצים לא יגיעו לבד לתנור שלך מעצמם, מישהו צריך להביא אותם לשם..."

(לימור נשאר אדישה, ומייד נמחק לאדם החיוד)

לימור : אז עכשיו ממש אתה באמצע העבודה?

אדם : כן, יש לי שם בקצה עוד איזה שלושה עצים להוריד ואז חזרה למחסן, פיפי ולישון.

לימור : אתה ישן במחסן?!

אדם : כן, במחסן של העצים. דווקא זה סבבה. יש לי שם מיטה נורא נוחה

וסדרתי לי פינה חמודה בצד וככה אני גם חוסך בשכר דירה.

אני ישן איפה שאני עובד, או שאני עובד איפה שאני ישן וזה רווח נקי.

לימור : זה נשמע לי נורא עצוב.

אדם : למה?

לימור : לישון במקום מלוכלך שמסביבך רק עצים כל הזמן.

אדם : תחשבי כמה רחוק את צריכה ללכת לראות עץ ולי יש המון עצים מסביבי כל הזמן.

לימור : זה לא אותו דבר. אני רק עוברת לידם ומתפעלת מהיופי שלהם, אתה הורג אותם.

אדם : את מי?

לימור : את העצים האלה, אתה הורג אותם, אתה חותך אותם לחתיכות קטנות ואז הם מתים.

אדם : טוב, אני לא חושב שממש איכפת להם, הם עצים. ואת יודעת איך זה?

בסוף כולם מתים ואם אפשר בדרך לעזור קצת לעולם ולהשתמש בעץ שלך לחמם איזה

חדר של תינוק קטן שרק נולד וזקוק לחום ואהבה, אז זה נפלא, לא?

אני חושב שזה רק עושה להם טוב שמנצלים את הגזע שלהם למטרות טובות.

לימור : כן, אולי אתה צודק. לפעמים דברים הם לא בדיוק כמו שהם נראים בהתחלה.

למשל אני... אתה לא תאמין בטח, אבל... אף פעם לא מתחילים איתי.

אדם : מה?!

לימור : כן, אנשים כנראה מפחדים להתחיל עם נסיכה. אני לא יודעת,

הם בטח חושבים שמתחילים איתי כל הזמן, אבל זה ממש לא המצב.

אנשים מציקים כל הזמן, "את נסיכה, נכון?", אבל לא מתחילים איתי, אתה יודע פשוט

באמת להתחיל איתי, להביא זר פרחים, לשלוח איזה דרינק על הבר. זה אף פעם לא

קורה, ואלה שכבר לעיתים מאוד נדירות, כן מתחילים איתי, עושים את זה בצורה כל-כך

מגעילה, דוחה וחסרת רגישות. הם בכלל לא רואים אותי, הם רואים נסיכה, איזה מותג

לא ברור, אבל אף אחד לא מנסה אף פעם להבין מי אני באמת, להכיר אותי מבפנים,

לראות אותי, עצמי, פה בתוך העטיפה הזאת של הנסיכה מהאגדות.

אדם : וואלה?

לימור : וואלה.

(אדם מסתכל על השעון הגדול שתלוי ונבהל)

אדם: (פאזזה) טוב, היה נחמד לפטפט איתך, אבל כדאי שאני אחזור לעבודה לפני שיהיה מאוחר
מדי ואני לא אספיק כלום.

לימור: טוב.

אדם: אז שלום.

לימור: שלום.

(אדם מתרחק ומתחיל לאסוף את הדברים שלו, הגרזן והעצים. לימור מתקרבת אליו)

לימור: סלח לי.

אדם: (מופתע) כן?

לימור: (בהיסוס) תגיד, היית שוקל אולי פעם, זאת אומרת, לצאת עם נסיכה?

אדם: מה לדייט כאילו?

לימור: כן, אפשר להגיד.

אדם: (פאזזה) לא, לא נראה לי.

לימור: למה?

אדם: כי את נסיכה.

לימור: ומה הבעיה עם זה?

אדם: אני חוטב עצים. טוב לי עם זה. זה מה שאני מכיר כל החיים ואני לא חושב שאני רוצה
שזה ישתנה. ואם אני, פתאום, אתחיל לצאת עם נסיכה, זה יהיה נחמד, אני לא אומר
שלא וכל החברים שלי יקנאו בי נורא ותמונות שלנו יופיעו בסוף שבוע בכל העיתונים.
אבל כמה זה יחזיק? שבוע? שבועיים? חודש גג, ואז אני אצטרך לחזור לעצים שלי ולמחסן
וזה יהיה כבר הרבה יותר קשה. ואת תמשיכי לך כרגיל עם הנשפים והאבירים והארנבים
ובכל פעם שאני אעבור ליד הטירה שלך, אני אראה את התמונה הענקית הזאת שלך,
ששמו על הקיר של השוק החדש, כדי לפרסם את המבצע הזה של הפרוות של ארנבים
לחורף, וזה לא יעשה לי טוב. למרות שאני מודה שאת נראית שם מצויין, ממש מליון
דולר.

לימור: זה סתם, זה הרוב תיקונים שעשו בפוטו שופ.

אדם: לא יודע, את עדיין נראית שם מדהים!

לימור: תודה.

אדם: בבקשה. אבל תביני, זה לא יעשה לי טוב, לא באמת, לא לאורך זמן ועדיף לי בכלל לא

לטעום ממשוהו שלעולם לא באמת יוכל להיות שלי. עדיף לי להמשיך לחיות כאן ולא

באגדות. יש לי באמת המון חסרונות, אבל יתרון אחד קטן וחשוב.

אני יודע מה אני ומי אני, מה אני כן ומה אני לא, ואני הרבה דברים, אבל נסיך אני לא.

לימור: אנשים משתנים.

אדם: קצת... אולי... אבל נסיך זה משהו שאו שאתה נולד איתו, או שלא ואני לא.

(מסתובב ללכת וחוזר) אבל אני באמת שמח שפגשתי אותך היום.

לימור: למה?

אדם : (פאזזה) וואלה, אני באמת עוד לא יודע. אולי אני אבין את זה אחר כך, תוך כדי עבודה,
כשאני בכלל אפסיק לחשוב על זה. את הדברים הכי מורכבים אני מבין
בדרך כלל תוך כדי עבודה כשאני מפסיק לנסות להבין אותם בכוח.
לימור : אני במקלחת.
אדם : וואלה, נכון, הרבה פעמים גם במקלחת. (מחייכים)
לימור : טוב, אז שיהיה לך המשך יום עבודה נעים.
אדם : תודה, גם לך ו... דיר באלק עם הארנבות, אולי באמת כדאי לעזוב אותם קצת בשקט.
לימור : כן, כדאי. להתראות.
אדם : להתראות.

(אדם יוצא מהבמה ולימור חוזרת להריח פרח. בלי שהיא רואה מאחוריה המעלית נפתחת
ומתגלה גמד שעומד בתוכה. הגמד מציץ מהמעלית החוצה ומנסה להבין לאן הוא הגיע, הוא מבין
שהוא הגיע, כנראה, בטעות למקום לא נכון ובא ללחוץ על קומה אחרת במעלית כשפתאום הוא
מבחין בנסיכה. הוא יוצא מהמעלית ומתקרב אליה מהר)

גמד : תגידי, אפשר לשאול אותך שאלה?
לימור : (מתפרצת) כן, אני נסיכה! אני נסיכה! כוס אמק! אז מה אם אני נסיכה!?!
מה אתם רוצים ממני?! אני לא הנסיכה היחידה בעולם!
בחיאת, תרדו לי כבר מהוריד! כן! בסדר, אני נסיכה! יוצא לי מזה משהו?! לא!
אבל מה? נסיכה! איזה כיף לי אני נסיכה! טרי לי לי, טרה לה לה, איזה כיף
להיות נסיכה! (לגמד) אז כן! אם לא הבנת, אני נסיכה! אז מה?!
גמד : אה, יופי, אז אולי את במקרה יודעת איך מגיעים מפה לטירה הגדולה שבקצה היער,
כי אני כבר שעות מסתובב ונראה לי שהסתבכתי לגמרי.
לימור : (מבולבלת) אה... תמשיך ישר ותקח שמאלה בעץ הגדול, ובצומת
השניה אחרי הגן הירוק תפנה ימינה ואז בטח כבר תראה אותה מרחוק.
גמד : או, יופי, תודה רבה לך. (הגמד מתרחק בנחישות ומסנן לעצמו בבוז) נסיכה...
לימור : (מסננת לעצמה) גמד...